

Книга рекордів Говорухи. повість. Книга 2

У Андрійка Говорухи, шкільне прізвисько Андрюїд, і його друга Юрчика нова халепа: подруги захопилися популярним актором і перестали звертати на них увагу. Але Говоруха не здається! Він ладен сам встановити які завгодно рекорди, щоб прославитися й перемогти несподіваного «суперника»... Перша повість Саші Кочубей «Сім нескладух Говорухи» за короткий час здобула репутацію книжки, з якої починають любити читати навіть ті діти, які досі до читання були байдужі. «Книга рекордів Говорухи» — нова пригода улюблених героїв, іще більш хвацька, весела й капосна. І це ті герої, в яких сучасні українські школярі справді «впізнають себе».

САША КОЧУБЕЙ

КНИГА РЕКОРДІВ

ГОВОРУХИ

Серія «Андроїд»
Книжка друга
Саша Кочубей

КНИГА РЕКОРДІВ

ГОВОРУХИ

Повість
Ілюстрації авторки
Обкладинка *Марії Іванової*

У Андрійка Говорухи, шкільне прізвисько Андрюїд, і його друга Юрчика нова халепа: подруги захопилися популярним актором і перестали звертати на них увагу. Але Говоруха не здається! Він ладен сам встановити які завгодно рекорди, щоб прославитися й перемогти несподіваного «суперника»...

Перша повість Саші Кочубей «Сім нескладух Говорухи» за короткий час здобула репутацію книжки, з якої починають любити читати навіть ті діти, які досі до читання були байдужі. «Книга рекордів Говорухи» — нова пригода улюблених героїв, іще більш хвацька, весела й капосна. І це ті герої, в яких сучасні українські школярі справді «впізнають себе».

Кочубей Саша

Книга рекордів Говорухи : повість. Кн. 2 / Саша Кочубей; іл. Саші Кочубей. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2023. — 160 с. ; іл. — (Серія «Андрюїд»).

ISBN 978-966-10-8658-5

© Саша Кочубей, текст, ілюстрації, 2023

© М. Б. Іванова, обкладинка, 2023

© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2023

Охороняється законом про авторське право. Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.

Видавництво Богдан, просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002

Видавництво Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008

У випадку побажань та претензій звертатися:

тел./факс (0352) 520 607 office@bohdan-books.com

mail@bohdan-books.com т. (0352) 519 797; (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Л. Каденюка, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279;

nk-bogdan@ukr.net

Мережа книгарень «Дім книги»: т. (067) 350 1467; (099) 434 9947; dk-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»

www.bohdan-books.com

Суперник

Шу-шу-шу... Шу-шу-шу...

Це триває вже кілька місяців. Єва й Іванка шушукаються про нього безперестанку — на перерві, на уроці, вдома, у дворі. У нього та-а-акі очі, він та-а-акий накачаний, який у нього стильний лук. Бла-бла-бла. І що найгірше — це я «познайомив» їх. На свою біду одного нудного вечора запропонував подивитися фільм з Паттінсоном у головній ролі.

— Ох... Який красунчик! — Єва аж підскочила, коли вперше побачила.

— Мімімішка! — підтакнула їй Іванка.

Відтоді тільки й мови, що про нього. Дівчата стали мов ті зомбі, чесне слово. Ось зараз сидять і гіпнотизують його фотографію у смартфоні. Я не втримуюся і підходжу. Вглядаюся в екран.

От чесно, що в ньому такого особливого? Пика як пика. І грає він так собі. Навіть у мене краще виходить. Побачили б мене ці дві зранку, коли я не хочу йти до школи. Я такі спектаклі батькам влаштовую, що Оскар за мною плаче.

— І що ви в ньому знайшли? — кривлюся.

— Та ти просто заздриш! — одразу нападає Іванна і стає руки в боки.

— Заздриш? — я вже шкодую, що почав розмову, але відступати не збираюся. — Ви хоч у курсі, скільки йому років?

— Ну точно більше, ніж тобі, — підключається Єва. — У нього принаймні вже вуса вирости.

Дівчата регочуть. Звісно, я з ними дружу, але інколи вони так дратують! Наприклад, у такі от моменти, коли глузують з мене або коли теревенять безперервно під час фільму.

Одного разу я погодився подивитися разом з ними ще одну стрічку з цим їхнім «красунчиком». На диво, фільм виявився непоганим, і цей Паттінсон грав не так уже й паскудно. Але ж я так і не дізнався, чим усе закінчилося! Бо коли, за сценарієм, їхній «красунчик» закохався у свою сусідку, — та-а-а-аке почалося!

— Ви приколюєтеся? — скривилася Єва, дивлячись, як Паттінсон цілує партнерку по фільму.

— Вони взагалі не пара! — закотила очі Іванка.

— І вона вища за нього, бачила? — Єва аж засяяла, що їй вдалося розгледіти в «конкурентці» хоч якийсь недолік.

На мої прохання замовкнути й дати додивитися фільм, здійнявся рейвах. На галас прибігли Євині батьки, думали, що когось ріжуть. Фільм закінчився гепі-ендом, на відміну від нашої сварки. Після того ми ще кілька днів морозилися й не розмовляли.

— І де ти взявся на мою голову? — питаю в Паттінсона.

Зараз стою на зупинці, а він либиться на всі 32 зуби з реклами нового фільму. Раптом нізвідкіль з'являється дядько, спритно дістає із сумки тубик з клеєм і ще спритніше ліпить рекламне оголошення на лоб Паттінсону. «Ворожу. Знімаю пристріт. Привертаю кохання». Він зникає так само швидко, як з'явився. Шкода, бо я вже був готовий розцілувати його.

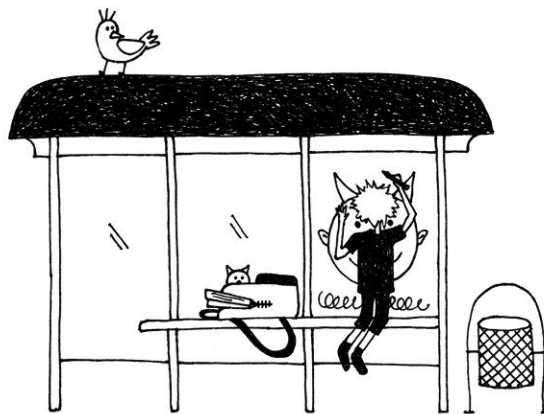

— Мовчиш? — фото актора однак діє на нерви. — Неввічливо мовчати, коли тебе про щось запитують!

Я вже говорю, як Божена Степанівна, чесне слово. Ось до чого він довів мене! Всередині закипає злість. Ще трохи — і проллється через край. Цей нахаба удерся в моє життя, перетворив подруг на зомбі, а тепер ще й переслідує на кожному кроці! Я стискаю кулаки, підходжу до постера, озираюся, чи ніхто за мною не дивиться, і... з усієї сили б'ю ногою.

— У-у-у-у... — вищу, мов чайник, який щойно закипів. — Боляче! А йому — хоч би що. Либиться й далі, наче й не було нічого.

«Андрійку, коли сили нерівні, підключай голову!» — згадую дідові слова. Здається, я розумію, що він мав на увазі. Дістаю з рюкзака чорний жирний маркер. Поки ніхто не бачить, домальовую цьому «красунчику» вуса, приказуючи: «Тобі ж подобаються вуса, чи не так, Євко?» — малюю різки, кісочки, бантики і... прищ на носі. Тисну на маркер так, що, здається, скло скоро трісне. «Тримай!!!» — мимрю крізь зуби. «До речі, лише дурному смішно самому», — замальовую і його усмішку.

Фух. Дивлюся на це страхопудало, і настрої покращується. Ще й мій автобус під'їжджає до зупинки. Заходжу всередину, кидаю погляд на монстра з плакату і, втішений, сідаю на вільне місце.

Волохата депресія

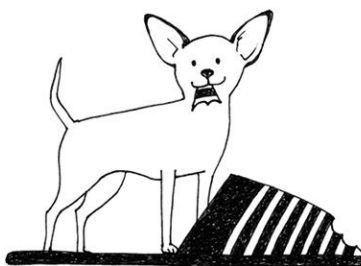
Удома постійно прокручую в пам'яті суперечку з Євкою. Чого вона так зациклилася на цьому акторі? Ніби немає поруч прикольних хлопців. Я б теж міг запасти на якусь акторку й не помічати Євку, але ж я так не роблю! Не лайкаю цілодобово фотки Емми Вотсон. Я помічаю ту, хто в мене під носом: Євку, її кучері, веснянки, усмішку.

— Ох, — зітхає Монстр. Мовляв, «як я тебе розумію».

Пам'ятаєте мого рудого котяру, який займається йогою, практикує КОТЛЕТАріанство і постійно дзюрить на татові речі? Так от, у Монстра та сама фігня. Його теж віднедавна не помічають батьки. Від цього Монстр марніє. Загалом рівновагу мого kota важко похитнути — але навіть на нього іноді нападає депресія. Особливо, якщо вона зубата й волохата.

— Андрійку, хочеш дати ім'я цій принцесі? — запитала мама не так давно, тримаючи в руках щось схоже на кажана.

Зубатим і волохатим «кажаном» виявилось цуценя породи чихуахуа. Знаєте таку? Якщо перед вами маленьке тремтяче створіння з тоненькими лапками, мишачим хвостиком і вухами сторчака, знайте — то чихуа.

ЛЕЯ ОРГАНА СОЛО-ГОВОРУХА

Мама побачила таке чудо в наших знайомих і замовила собі на день народження. Тато бурчав: «Хіба тобі мало нас? Мене, Андрія, Монстра, рибок і сусідського таргана Васьки, який інколи

забігає на перекус?». Але мама тільки чарівно йому всміхалася. Вона знає: проти її фірмової усмішки тато безсилий.

— Назвемо її Леєю! — я одразу згадав про принцесу із «Зоряних воєн». — Буде Лея Орґана-Соло-Говоруха.

— Гарне ім'я, — схвалила мама.

— Ги-ги-ги, — пирснув тато. — Добре, що нашій принцесі не доведеться ходити до школи.

— Це чому? — запитала мама.

— Бо вона теж запала б на Паттінсона? — вирвалося з мене.

— Бо вона не вижила б там із таким прізвищем! Ха-ха-ха! — реготав тато.

Зараз чихуанці шість місяців і вона постійно лижеться, кусається, їсть сміття та гризе все, що потрапить у лапи: капці, кросівки, іграшки, коробки, книжки, зошити, одяг, шнурівки, подушки, стільці, сумки, гаманці, килимки, губки, носи, пальці, вуха, шкарпетки, фігурки леґо, ручки і т.д. А ще, звісно, паскудить, де їй заманеться.

— Вона ж іще маленька! — виправдовує її мама.

— У неї зубки ріжуться! — жаліє бабуса.

«...без коментарів», — думає Монстр.

Я опускаюся на підлогу до Монстра і співчутливо плескаю по спині.

— Ти мій друг по нещастю, — кажу йому.

Лея швидко відібрала в ката титул мазунчика сім'ї. Все точнісінько, як у мене. Тільки в мене ситуація ще гірша. Паттінсон не гризе фігурки леґо, навіть нігті не гризе. І не бешкетує. До нього не приколуватися, він ідеальний. Тому скинути його з п'єдесталу нереально.

— Ох, — одночасно зітхаємо з котом, думаючи кожен про своє.

Тим часом Лея тут як тут.

— Ш-ш-ш-ш! — Монстр намагається відігнати непрохану гостю від своєї тарілки.

— Гав! — відгавкується мала й нахабніє: кусає його за хвіст,

огризається, хрумає котячий корм.

Спустошивши Монстрову тарілку, Лея нападає на морквину, бореться зі сміттєвим пакетом, гарчить на коробки. Вона впевнена, що предмети переслідують її. Монстр дивиться на все це і крутить головою. Він впевнений, що вона «тю-тю на всю голову».

* * *

За місяці депресії наш кіт добряче розкабанів. Воно й не дивно: він постійно хрумає мої солодощі. Сьогодні в схованці зникло пів цукерки «Вечірнього Києва». Забираю цього лінивця до себе в кімнату, зачиняю двері на замок, наводжу на Монстра світло настільної лампи й чекаю, коли він «розколеться». Але цей котяра — міцний горішок. Він гріється під лампою і солодко облизується.

— Монстре, де пів цукерки «Вечірнього Києва»? — влаштовую допит.

— Мур-р-р, — від згадки про «Вечірній Київ» Монстр муркоче.

— На мене теж дівчата забили, — махаю емоційно руками. — Але я не нишпорю у твоїх тарілках!

— Мур-р...

— І це все, що ти можеш сказати на своє виправдання? — продовжую вичитувати.

— Мур-р...

Монстр усівся в позу лотоса і, здається, ніщо не похитне його рівноваги.

— Між іншим, я збирався подарувати цю половину цукерки Іванові Вусатику на день народження! — намагаюся викликати в нього докори сумління. — А тепер мій друг залишиться без подарунка!

— Му...

— А де три «Корівки»? — нишпорю рукою в іншій схованці.

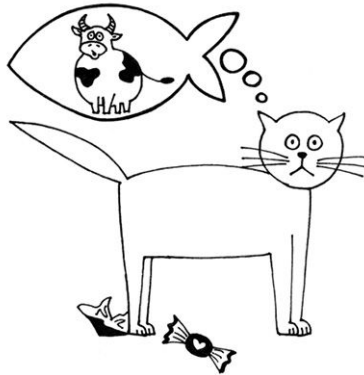
— Му-у-у! Мур-р-р! — Монстр знову оживає.

— Це ж улюблені цукерки дівчат! — скиглю. — Як мені тепер помирися з ними?

Проте ката мої складні стосунки з дівчатами взагалі не хвилюють. Він розлягається на столі, примружує очі й, здається, медитує.

— Якщо й далі нищитимеш мої запаси, — трясу вказівним пальцем перед його очима, поки він не заплющив їх, — то й сам станеш схожим на корівку!

Очі Монстра круглішають. Він кліпає. Здається, задумався.

— Ти навіть примудрився ум'яти нещасну барбариску! — інспектую останню схованку. — Ні, ну це ж треба! Самі ріжки та ніжки!

— Ш-ш-ш... — перелякано шипить Монстр (певно, перспектива перетворитися на корівку з ріжками й ніжками його лякає).

Я беру котяру й несу в мамину кімнату. Дорогою думаю, що ще трохи, і не зможу його підняти. Монстр трясеться на руках, але не виривається. Він знає: коли я морщу лоба й соплю, то мене ліпше не чіпати. Проходячи повз дзеркало в коридорі, зиркаю на своє відображення. Вираз обличчя в стилі Angry Birds і напружена рука. Може, хоч підкачаю м'язи, носячи цього ненажеру?

— Мам, дай мені контакти свого психолога! — відчиняю двері, попередньо постукавши.

— Навіщо? — дивується вона.

— Хочу зводити Монстра, — зізнаюся. — У нього депресія.

— Любий, я б з радістю, — мама розводить руками. — Але в мене немає психолога.

— Оце вже погано, — розчаровано хитаю головою.

— Я знаю, що допоможе! — за мить у маминих очах запалюються грайливі вогники. — КОТЛЕТОтерапія!

Мама бере Монстра на руки і йде на кухню. Я плентаюся за ними. Вона дістає з холодильника котлети, кладе одну на тарілку й засовує її в мікрохвильовку. Кіт одразу жвавішає. Підхоплюється і в'ється навколо ніг. Мама дістає смакоту і кладе на тарілку кота. Монстр жадібно жує, роззираючись на всі боки. Він розуміє: якщо зволікати, то можна залишитися без котлети. Як каже мій тато, який відвідує курси англійської, «ін біг' фемілі дзьобом дон'т клац-клац».

— Мурняю! — Монстр вдоволено облизується.

КОТЛЕТОтерапія проходить успішно.

— Не сумуй, Монстре, — каже йому мама. — Ви притретесь одне до одного.

— Так! — погоджуюся. — Мене Юрчик спочатку та-а-ак бісив. А тепер ми — найкращі друзі.

Монстр демонстративно відвертається від Леї, яка з'явилася нізвідки й тепер вилизує його тарілку. Мовляв, дружби з цією собакою-об'їдакою бути не може — й крапка. А я думаю про те, що він щасливчик. Його біді легко зарадити. А хто допоможе мені? У мене алергія на Паттінсона та його фанаток — і, здається, ліків проти цієї хвороби ще не вигадали.

Будильник, у якого не сідають батареї

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ